

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

БОГ СТВОРИВ НАРОДИ. ІМПЕРІЇ НАМАГАЮТЬСЯ ЦІ НАРОДИ ЗНИЩИТИ

Протягом століть український народ протистоїть навалам зі сходу. Московитський цар. Голодні комуністичні орди під червоними стягами. Остання їх реінкарнація – Z-рашисти з ідеєю «руського міра».

Чого вони від нас хочуть? Того самого, що й від інших народів, які вони приборкали і замкнули у своєму душному середовищі, – нашого поступового, але неминучого зникнення.

Радянський союз був гігантським, жахливим, мерзеним інтернатом. Тим самим, куди дітей почасті забираючи силою, відриваючи їх від дому, сім'ї, безпечного середовища, можливості нормально розвиватися. СРСР став «інтернатом для народів».

У ньому намагалися вивести породу нової людини, висміюючи при цьому етнічні групи, штучно зупиняючи їхній культурний розвиток, знищуючи культурну спадщину.

Найгірші речі ж відбувалися в духовному вимірі. «Смотрячі» цього

інтернату намагалися позбавити нас не лише права бути українцями, грузинами, татарами чи чукчами. Вони хотіли вкрати істину про те, що ми – Боже творіння, що Божий Син прийшов у цей світ, аби почати його відновлення, що вся влада у всесвіті належить Цареві Ісусу.

Ми дуже раділи, коли 24 серпня 1991 року Україна вийшла з цього «інтернату». Ми відстоювали своє право на свободу роками. З помаранчевими стягами 2004-го. У будівельних касках 2013-го. Зі зброєю починаючи з 2014-го.

А 24 лютого 2022 року стало зрозуміло, що ворог намагається знищити нас повністю. І ось іде вже другий рік «триденної» війни, яка насправді триває понад чотири сотні років.

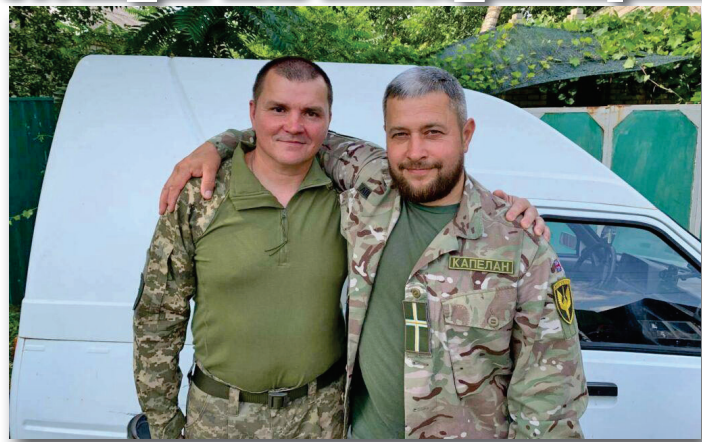
Божою милістю ми не зникли. Знекровлені величезною еміграцією, ми продовжуємо протистояти черговій орді – далеко не першій і, цілком можливо, не останній.

І згадаємо, як 32 роки тому, Божою силою і Його милістю, ми вийшли з «бараку», на якому нашою ж кров'ю було написано «СССР». Вийшли, щоб ніколи більше туди не повертатися.

Із Днем Незалежності, Україно!

Олег ПАВЛИЩУК.

ХРЕЩЕННЯ НА ФРОНТІ: ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЕЦЬ ЗСУ УКЛАВ ЗАВІТ З ГОСПОДОМ ЧЕРЕЗ СВЯТЕ ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

Історія ця почалася близько пів року тому, коли Олег взявся відвідувати зібрання в місті Ладижині Вінницької області. Там він покаявся і примирився з Богом.

Наступного дня Олега мобілізували. Коли вінницька команда капеланів дізналась про це, його розшукали на передовій

та під час кожної ротації намагалися відвідати Олега, привезти гостинців та підтримати його з побратимами, поспілкуватися й помолитися разом.

Капелан Сергій Мінаков розповідає: «Під час однієї з зустрічей Олег виявив бажання охреститися, що ми і зробили з Божою допомогою».

Наразі брат Олег разом зі своїм старшим сином мужньо боронять Україну і, як кожен захисник та захисниця, потребують нашої молитовної підтримки.

ПЕРЕВЕРНЕНИЙ РОЗУМ

«А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне» (Римлян 1:28).

Через призму Павлової ідеї про перевернений розум міркую над подвійним обстрілом російських нападників житлових багатоповерхівок у місті Покровську на Донеччині. Подвійний удар, бо після першого, коли приїхали рятувальники витягувати людей з-під завалів, послідував другий ракетний обстріл, який убив і поранив велику кількість людей, зокрема й рятувальників. У пам'яті ще свіжий також потрібний обстріл зернових складів і порту в Ізмаїлі, звідки зерно йшло до країн Африки.

Перевернений розум у росіян – це їхня претензія на власну вищість та ексклюзивність, яка яскраво й повсюдно спостерігається у непоборному прагненні до світового панування і виняткового права тлумачити історію та утискати інших у праві називатися народом/нацією. Це лише викривлений, перевернений розум може війну називати спеціальною операцією, переслідування/вбивство/знищення всього україномовного називати «денацифікацією» (хоча це хрестоматійний геноцид), бомбити міста, убиваючи жінок і дітей, і радіти з цього, називаючи (офіційно) «високоточним поразенням укронациків».

Перевернений розум – це використання голоду і їжі як засобу впливу/тиску, це нищення цивільної критичної інфраструктури – що робили російські війська восени

і взимку. До речі, найбільше і найактивніше росіяни обстріляли ірпінські міські квартали – з танків, артилерії і градів – коли в кінці березня 2022 покинули місто.

Апостол Павло говорить, що збочений і перевернений розум є наслідком відмови пізнавати Бога і цілеспрямовано віддавати Творцеві славу. Тому скидається на те, що все, що зараз переживає росія як нація та імперія (федерація), є результатом Божого покарання – «видав їх Бог на розум перевернений».

І хоча контекст Павла – це ментально-сексуальне збочення людей, які відкинули Бога і поклоніння Йому, думаю, російське загарбницько-мілітарне ментальне збочення має цю ж саму природу.

Микола РОМАНЮК.

Пастор.

ПРОТИОТРУТА ВІД ЗЛА

Коли змія вкусить пташеня пелікана, пелікан починає бити себе дзьобом у груди доти, поки не з'явиться кров, а потім дає пташеняті пити краплі крові – у ній міститься зміїна протиотрута. Природа ніколи не перестане дивувати нас!

Якщо пелікан так робить для своїх пташенят, уявіть, що Бог зробив і робить для нас!

Ісус пролив Свою кров, яка здатна дати нам вже сьогодні, негайно, протиотруту від усього зла, що хоче занепасти нас.

Ми – Його найкоштовніший скарб! Він ніколи не покине і не залишить нас! Тільки не відходьмо від Його Слова і Його присутності!

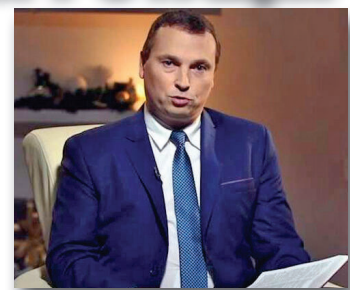
У ВРЦІРО ВІДБУЛАСЯ РОТАЦІЯ

1 вересня 2023 року почався новий піврічний етап у Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій. Головування тепер перейшло до Станіслава Носова, президента Української уніонної конференції Церкви адвентистів сьомого дня.

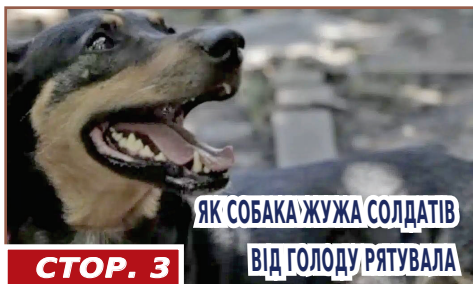
Згідно з Положенням ВРЦіРО голова Ради обирається на шість місяців. Цей принцип ротації головування дає змогу зберігати незалежність і самоврядність в рамках Ради.

Упродовж першого півріччя 2023 року

головуючим у Раді був єпископ Української Лютеранської Церкви В'ячеслав Горпинчук. Термін його керівництва тривав довше, ніж зазвичай, вісім місяців – за винятковим рішенням Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

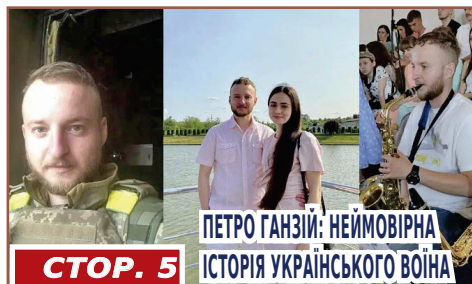

ВРЦіРО.

ЯК СОБАКА ЖУЖА СОЛДАТІВ
ВІД ГОЛОДУ РЯТУВАЛА

СТОР. 3

ПЕТРО ГАНЗІЙ: НЕЙМОВІРНА
ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

СТОР. 5

НІБИ Й ЖИВИЙ...

СТОР. 6

ЛЕВИЦЯ

СТОР. 7

«Прийдіть до Мене, усі стурджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Матвія 11:28).

ЯК РОЗПІЗНАТИ ФАШИЗМ

«Фашизм» – одне з ключових слів, якими сьогодні активно оперують і засоби масової інформації, і індивідуальні лідери громадської думки, зокрема й християни.

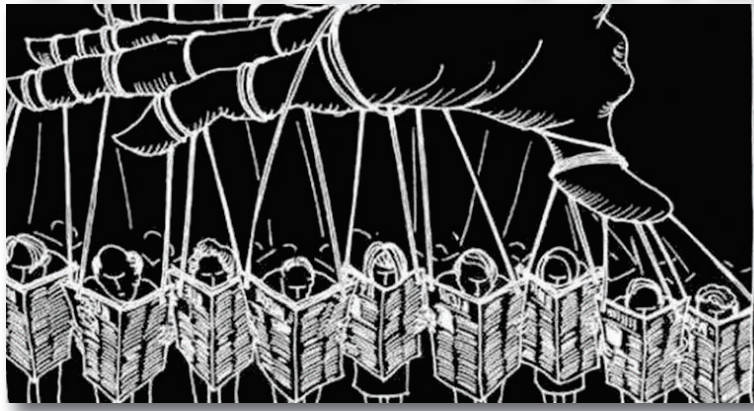
Це вельми емоційно заряджене поняття, і недоречно його вживання жодним чином не сприяє досягненню взаємної згоди. У слів, однак, є значення. І якщо хто-небудь цілеспрямовано використовує слово невідповідно, він або не розуміє його, або навмисне вводить в оману свою цільову аудиторію.

Скажімо, радянська пропаганда цілеспрямовано використовувала слово «фашизм» винятково щодо гітлерівської Німеччини, яка була лише одним із прикладів фашистської державної системи. Свідчення тому – формування фашистських режимів Європи більш ніж за десятиліття до Гітлера. Та й саме слово «фашизм» – італійського, а не німецького походження, похідне від fascio, тобто «зв'язка», «пучок». У результаті такої підміни радянським громадянам було невтямки, що основою фашизму можуть слугувати не тільки нацизм, а й інші ідеології. Наприклад – марксизм.

Як розпізнати фашизм?

Теоретики висувають різні набори ознак, характерних для цієї системи. Але є ознаки, спільні для всіх наборів. Зокрема:

- домінування однієї політичної сили, назва якої, здебільшого, уособлює національну єдність;
 - контроль виконавчої влади над законодавчою та судовою. Замість системи стримувань і противаг, що забезпечують взаємний контроль гілок влади, формується так звана вертикаль;
 - незмінюваність керівництва.
- Окремим диктаторам фашистських режимів вдавалося в тій чи іншій

формі залишатися при владі понад двадцять років;

- опора влади на силові структури;
- усунення або підпорядкування опозиційних полісил;
- публічне висловлення опозиційної думки розглядається як правопорушення, спрямоване на дискредитацію органів влади;
- засилля політичного лексикону евфемізмами, що вводять в оману (те, що Орвелл називав новомовою): війна = мир, свобода = рабство,

демократія = тоталітаризм, напад = оборона, інтервенція = рятувальна операція, окупація = повернення тощо. Перевизначення поняття «фашизм» – із тієї ж опери.

Видатний експерт у царині тоталітаризму Ганна Арендт (1906-1975) стверджує, що основною ознакою фашизму може слугувати наявність потужного пропагандистського апарату, який формує культ ненависті до передбачуваного ворога – внутрішнього або зовнішнього (як реального,

так і вигаданого).

Фашистський режим завжди захищений у роздмухуванні або підтримці збройних конфліктів. З одного боку, стан війни (навіть коли такий не оголошений формально) слугує виправданням для обмеження конституційних прав і свобод власних громадян. З іншого боку, неминучі втрати допомагають культивувати ненависть до ймовірного ворога – агресор позиціонує себе як жертву.

Чим більше політична система тієї чи іншої країни відповідає цим критеріям, тим із більшою ймовірністю можна констатувати наявність у ній фашистського режиму.

Утім, це все – теорія. Представники різних точок зору можуть лише сперечатися про ступінь відповідності системи тому чи іншому з критеріїв. Але є і простий практичний спосіб виявити фашизм. Спробуйте вийти на центральну площу з плакатом «Ні фашизму!». Де вас за це затримують, там і фашизм.

Сергій ГОЛОВІН.

НЕ БУДЬ, ЯК ІРОД

«А Ірод, прочувши, сказав: Іван, якому я голову стяв був, оце він воскрес! Той бо Ірод, пославши, схопив був Івана, і в в'язниці закував його, через Іродіяду, дружину брата свого Пилипа, бо він одружився був із нею. Бо Іван казав Іродові: Не годиться тобі мати за дружину жінку брата свого! А Іродіяда лютилась на нього, і хотіла йому смерть заповідати, та не могла. Бо Ірод боявся Івана, знавши, що він муж праведний і святий, і беріг його. І, його слухаючи, він дуже бентежився, але слухав його залюбки. Та настав день догідний, коли дня народження Ірод справляв був бенкета вельможам своїм, і тисячникам, і галілейській старшині, і коли прийшла дочка тієї Іродіяди, і танцювала, і сподобалася Іродові та присутнім із ним при столі, тоді цар промовив до дівчини: Приси в мене, чого хочеш, і дам я тобі! І поклявся він їй: Чого тільки від мене попросиш, то дам я тобі, хоча б і півцарства мого! Вона ж вийшла, і спиталася матері своєї: Чого маю просити? А та відказала: Голови Івана Христителя... І зараз квапливо вернулася вона до царя, і просила, говорячи: Я хочу, щоб дав ти негайно мені на полумиску голову Івана Христителя! І засмутився цар, але через клятву й з-за тих, що з ним були при столі, не схотів їй відмовити. І цар зараз послав вояка, і звелів принести Іванову голову. І пішов він, і стяв у в'язниці Івана, і приніс його голову на полумискові, і дівчаті віддав, а дівча віддало її своїй матері...» (Марка 6:16-28).

Історія проста. Цар Ірод посадив Івана Христителя у в'язницю, а коли пообіцяв дочці своєї незаконної дружини все, що завгодно, а та попросила голову Івана, він дуже засмутився. Засмутився тому, що «боявся Івана, знаючи, що він муж праведний... І, його слухаючи, він дуже бентежився, але слухав його залюбки» (Марка 6:20).

Той факт, що Ірод слухав Івана Христителя, одного з найбільших Божих пророків, ніяк

йому не допоміг. Бо Ірод лише слухав викриття Слова Божого, але – не виконував.

Слухати і не виконувати – це небезпечний самообман. Людина вважає, що все добре, і при цьому йде своїми власними дорогами.

Тому Господь говорив «... стережіться розчини фарисейської і розчини Іродової» (Марка 8:15).

Андрій ГОНЧАРУК.

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ ЗАРЕЄСТРОВАНО ЗАКОНОПРОЄКТ, ЯКИЙ ПЕРЕДБАЧАЄ ЗАПРОВАДЖЕННЯ 22 ЖОВТНЯ СВЯТА ДНЯ ПОДЯКИ

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект, згідно з яким 22 жовтня стане офіційним державним святом – Днем подяки. Законопроект зареєстрував народний депутат із Буковини Георгій Мазурашу.

В умовах збройної агресії Росії проти України спостерігається активне відношення української національної свідомості. Ініціатори законопроекту вважають, що встановлення Дня подяки 22 жовтня має глибокий зміст. Саме осінь є порою, коли столи

багаті на урожай і кожна людина може подякувати Богу і ближнім. Цей день також відзначається у світі як день змін на краще – свято, присвячене поліпшенню життя.

«Встановлення дати святкування Дня подяки 22 жовтня має логічну аргументацію: це підняття вдячності на загальнонаціональний рівень», – написано в пояснювальній

записці.

Нове свято може стати символом єдності та взаємодопомоги між українцями, а також зміцнити патріотичні почуття населення.

Якщо законопроект буде прийнято, 22 жовтня стане символом вдячності для всієї України.

itd.rada.gov.ua.

НОВА ФОРМА ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ: ЩО ЧЕКАЄ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ЗА КОРДОНОМ?

Уряд України вводить нову форму дистанційної освіти для дітей, що перебувають за кордоном. Про це повідомив прем'єр-міністр України Денис Шмигаль. Новий «український компонент» навчальної програми передбачає 6-8 годин занять на тиждень.

З апровадження нової форми навчання допоможе зберегти зв'язок між мільйонами українських дітей за кордоном і їхньою Батьківщиною. Діти зможуть вивчати речі предметів у школах

тих країн, де вони перебувають, а в Україні їх автоматично зарахують. «Близько мільйона дітей перебувають за межами України. Наше завдання – зберегти їхній зв'язок з Батьківщиною

і сприяти поверненню додому», – сказав прем'єр-міністр Шмигаль.

Запровадження нової форми дистанційної освіти є важливим кроком у розвитку освітньої системи країни. Окрім цього, уряд активно працює над підготовкою до навчального року в умовах війни, планує облаштувати ще майже 1,5 тисячі укриттів для 4,7 мільйона учнів та вчителів.

ЦЕ СОЛОДКЕ СЛОВО «СВОБОДА»...

Свобода – яке солодке це слово для багатьох! І так само ненависне для значної кількості людей. Чому? Уся річ у зіпсованій людській природі: люди хочуть отримувати земні блага за чужий кошт, тому намагаються поневолювати ближніх.

Але деколи трапляється ще гірше: свобода, яка безсумнівно є Божим даром, стає для людей справжнім злом. Причому саме тоді, коли людина досягає її. Так стається через те, що люди часто не знають, що робити зі своєю свободою, на чому зводити фундамент життя: «Нехай кожний пильнує, як

він буде. Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім покладеної, яка є Ісус Христос. Чи буде хто на цій основі із золота, срібла, дорогоцінних каменів, дерева, сіна, соломи, – діло кожного виявиться; бо день покаже, тому що у вогні відкривається, і вогонь випробує діло кожного, яке воно є» (1 Коринтян 3:10-13).

Виявляється, єдиний надійний фундамент у житті – Христос і Його Слово, а інакше може статися наступне: «І пішов дощ, і розлилися річки, і знялися вітри, і налягли на будинок той; і він упав, і руйнування його було велике» (Матвія 7:27).

От чому важливо відповідально ставитися до дару свободи: «До свободи ви покликані, браття, тільки щоб свобода ваша не стала приводом для догодження плоті» (Галатів 5:13).

Тільки Слово Боже зможе зробити нас вільними: «Як у слові Моїм позостанетеся,

тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Івана 8:31-32).

Що є істина, запитав колись Пилат Ісуса (Івана 18:38). Що є істина – так само запитуємо ми.

А істина в тому, щоб, визнавши в Христі істинного Бога і свого Спасителя, ми «звільнилися від гріха і стали рабами Богів».

«Бо відплата за гріх – смерть, а дар Божий – життя вічне у Христі Ісусі, Господі нашому» (Римлян 6:22-23), без Якого не можемо «робити нічого» (Івана 15:5).

ЯК СОБАКА ЖУЖА СОЛДАТІВ ВІД ГОЛОДУ РЯТУВАЛА

У Біблії є чудова історія про те, як у часи голоду круки годували пророка Іллю. Попри важкий час Божий чоловік стабільно кожного ранку та вечора отримував хліб і м'ясо. Бог не змінився, Він і сьогодні може задіювати тварин, щоб рятувати людей у скруті. Як доказ – наступна історія: як собака Жужа солдатів від голоду рятувала.

Узагалі, вони збиралися стояти на позиції біля Донецька три дні. Проте вийшло інакше: через сильний ворожий обстріл їм довелося затриматися. Запасів їжі в бійців із 77-ї окремої аеромобільної бригади десантно-штурмових військ ЗСУ не вистачало. Трималися як могли: ділили один пайок на кількох. А ще до їхньої компанії доєдналася собака Жужа.

Кличка банальна, але – не собака. Вона жила на цій території й зраділа появі людей. Поки у воїнів було що їсти, перепадало і їй. Проте запаси танули на очах, тому Жужі стали діставатися лише крихти. А потім їжа взагалі закінчилася.

Саме тоді, коли закінчується людський ресурс, приходить час для дива. І таким дивом стала Жужа. Собака почала викопувати десь з-під землі свої «запаси» та приносити побратимам. Оскільки пайок не могла розірвати

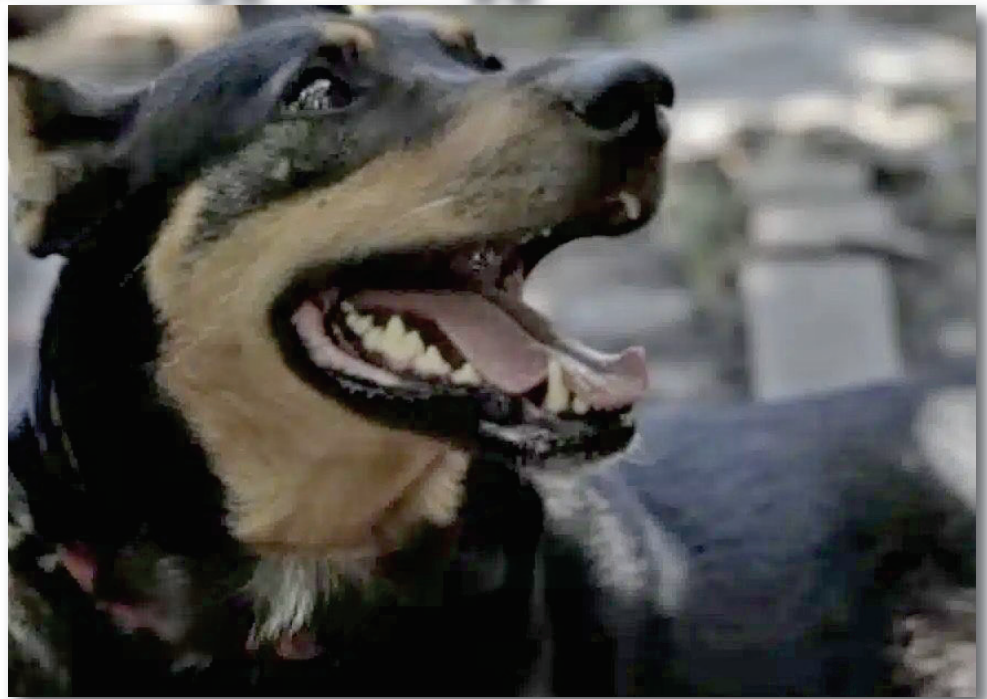
зубами, то приносила до ніг солдатів, щоб ті розірвали. Так Жужа принесла десь п'ять пайків за цих чотири-п'ять днів.

Вдячні солдати чесно ділилися їжею зі своєю рятувницею.

На дев'ятий день бійці нарешті змогли відійти з позиції. Віддана Жужа пішла з ними. Довелося їти вісім кілометрів, а на кінець ще й почався обстріл. Один із солдатів навіть виніс чотирилапу на руках (вона боялася обстрілів), і так собака продовжила свій шлях з товаришами. До речі, найбільше Жужа подружилася з солдатом Ластівкою. Поки що хлопець у лікарні, але згодом обіцяє забрати собаку до себе на Волинь.

Ось така історія є реальним свідченням того, що на війні є місце для дива. І якщо потрібно, Бог використовує для цього навіть чотирилапих.

slovoproslavo.info.

ВЛАДА ЛЮДИНИ: ЧИ МОЖУ Я ЩОСЬ ЗМІНИТИ?

Іноді люди почуваються безсилим жертвами обставин, жертвами інших людей, жертвами власних поганих звичок. Їм здається, що вони нічого не можуть змінити. Насправді це не так; люди мають владу; кожному з нас делеговані величезні повноваження.

Про те, що Бог наділяє людину володарюванням над створеним світом, говорить вже перший розділ книги Буття: «І створив Бог людину за образом Своїм, за образом Божим створив її; чоловіка і жінку створив їх. І благословив їх Бог, і сказав їм Бог: плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, і володійте

нею, і владарюйте над рибами морськими і над звірами, і над птахами небесними, і над усякою твариною, що плазує по землі» (Буття 1:27-28).

В язичницьких оповіданнях про творіння людям відводиться службова роль – забезпечувати богів жертвопринесеннями; біблійна картина світу говорить про те, що людина поставлена володарем над справами рук Божих. Як сказано в Псалмі: «Коли погляну на небо – діло рук Твоїх, на місяць і зорі, які Ти поставив, то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, що Ти опікуєшся ним? Ти створив його мало чим меншим за ангелів, славою й честю увінчав його. І поставив його над творінням рук Твоїх; все підкорив під ноги його: овець і волів усіх, ще й звірів польових; птахів небесних і риб морських, що ходять стежками морськими. Господи, Боже наш,

яке величне ім'я Твоє по всій землі!» (Псалом 8:4-10).

Влада людини повинна була проявлятися в «обробці і збереженні» світу: «І взяв Господь Бог людину, яку створив, і оселив її в саду Едемському, щоб обробляти його й оберігати його» (Буття 2:15).

Ми живемо у світі, в якому від нас щось реально залежить – внаслідок того, що Бог дав нам владу. Ця влада має свої межі – і особливо вона обмежена в результаті гріхопадіння, але вона реальна. Ми можемо змінювати цей світ, зціляти чи губити, руйнувати чи творити. Іноді люди кажуть щось на кшталт «від мене нічого не залежить», «я нічого не можу вдіяти».

Біблійна доктрина творіння заявляє, що це – неправда. Ми завжди залишаємося людськими істотами, а значить, завжди наділені владою у створеному світі. Від нас завжди

щось залежить. Іноді наші можливості щось змінити у світі очевидні і великі; іноді ми повинні просто визнати у вірі, що і те, що здається нам незначним, може принести великі плоди. Нехитрі слова простої жінки можуть призвести до навернення майбутнього великого подвижника, який приведе до Бога значну кількість людей; упокорена віра непомітного службовця може запобігти спустошливій війні. Коли ми звертаємося до того, хто поставив нас володарями над справами рук Його і шукаємо в Нього мудрості і сил, ми можемо змінити дуже багато; ми стаємо співучасниками Його задуму про творіння і спасіння світу, задуму, в якому немає неважливих деталей. У вірі і послуху кожен із нас переймає на себе унікальну і виключно важливу місію. Від кожного з нас залежить щось дуже важливе.

Розповім історію. Один християнин народився в сільській місцині, у дуже бідній сім'ї. Він наполегливо працював, здобув освіту, і життя його стало влаштовуватися; він одружився і був цілком щасливим. Потім у нього народилася дитина з важкими вродженими вадами. Лікарі сказали, що вона ніколи не буде здоровою. У край пригніченому стані цей чоловік звернувся за поясненнями до священника. «Я все життя намагався жити так, як хоче Бог. За що Він тепер так карає мене?». І священник відповів – таких дітей Бог довіряє тим, хто може про них подбати.

Віра в те, що Бог наділяє нас владою щось зробити, щось змінити, означає, що ми повинні бачити Боже доручення там, де очима невіри ми побачили б тільки труднощі.

ОКУПАНТИ ЗАМІНУВАЛИ ПОНАД 200 ТИСЯЧ КВАДРАТНИХ КІЛОМЕТРІВ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Україна стоїть перед новим викликом, оскільки російські окупанти замінували понад 200 тисяч квадратних кілометрів її території. Про це повідомив президент Володимир Зеленський під час інтерв'ю для журналістів із Латинської Америки. Він навіть порівняв з площею країни Уругвай, щоб продемонструвати масштаби цієї проблеми.

«Тому люди Уругваю мають зрозуміти, що це наче вся їх країна замінована. Що це? Війна? Ні, це не війна, це тероризм», – наголосив Зеленський.

Президент зауважив, що ця загроза стосується не лише військових, а й мирних жителів. Фермери, які обробляли свої земельні ділянки, тепер

змушені працювати на замінованій території, ризикуючи життям.

«Це люди, яким відриває кінцівки, це фермери, які обробляють свою

заміновану землю», – сказав очільник держави.

Президент наголосив, що п'ять областей стали жертвами відсутності питної води, що викликало серйозну соціальну кризу. І запропонував уявити ситуацію, коли б це саме сталося з країною розміру Уругваю – одна частина залишилася без води, а інша зазнала терористичної загрози через міни та вибухову небезпеку. Ці наслідки, на його думку, свідчать про страшний характер конфлікту, який не можна назвати просто війною, це форма терору. Президент додав, що російські військові чітко усвідомлюють, що розмінування такої великої площі може зайняти десятиліття.

На території Запорізької області російські окупанти також встановили міни на приватних земельних ділянках громадян України, які відмовилися від російських паспортів та повернулися на територію, підконтрольну Україні.

За висновками державної служби з надзвичайних ситуацій, на розмінування усїєї території України, яка постраждала від замінування, може знадобитись понад десять років.

gazeta.ua.

МАЄМО ВБИТИ ДРАКОНА...

Я часто думаю про горе. Про досконале горе, яке буває зазвичай лише у найдраматичніших художніх творах. Про горе, яке прямо зараз переживають сотні тисяч сімей у моїй країні.

Дружина, яка через півроку після весілля провела коханого на війну і назад отримала труну з тілом свого і нашого героя. А вона вже вагітна...

Мама з донькою-красунею, чії ноги відірвало ракетним ударом на вокзалі у Краматорську.

Молода подружня пара, яка загинула у київському будинку після потрапляння снаряду, коли вони спали.

Мама, чий єдиний син пробув у російському полоні відразу після окупації Криму, а потім пішов захищати Україну у 22-му і загинув.

Сім'я, яка втекла з Донецька у 2014 році, купила нове житло у Харкові, почала бізнес, і тепер їхнє житло зруйноване. А їм вже за 60. Починати все спочатку втретє – не можуть. Відчай і депресія.

Молода жінка з Маріуполя, яка з трьома дітьми живе як біженка у Києві і сподівається дочекатися свого чоловіка з полону,

бо він був серед тих, хто бився в «Азовсталі».

Воїн, якому на фронті відірвало дві руки і спалило обидва ока – тепер сліпий і без рук сидить в обіймах молодої нареченої.

Подружжя, яке прийшло в «Епіцентр» у Херсоні. І ось вже за мить після прильоту його мертве тіло лежить біля каси, а її скривавлені руки у відчай обіймають рідну людину, яка вже не дихає.

Глава сімейства, який лише щойно виплатив всі кредити за квартиру, а тепер весь його будинок під знос. І дружина хоче піти...

Маленький хлопчик, який стоїть біля могили своєї мами, вбитої у Бучі і похованої прямо на подвір'ї багатороверхівки.

Несправедливе горе такої гостроти і глибини – це, мабуть, найжахливіше, що може трапитися за цього життя. Усі ці і безліч інших реальних і безпосередньо знайомих мені історій горя постійно стоять перед моїми очима і глибоко вкоренилися у моїй пам'яті. Вкорінюються вони і в національній пам'яті...

Ми маємо вбити дракона, який несе лише горе і смерть. Цього разу з драконом має бути покінчено.

А потім... А потім плакати з тими, хто плаче. Плакати зараз і потім ще довго.

Руслан КУХАРЧУК.

5 КРОКІВ НАЗУСТРІЧ ГОСПОДУ

Зустріти особисто Господа Ісуса Христа – головна ціль життя кожної людини. Правда, не кожна людина відчуває цю потребу. Однак саме ця зустріч змінює життя та прокладає шлях до Царства Божого.

Особиста зустріч з Господом відкриває істинний духовний стан людини. Декілька важливих кроків на шляху до Ісуса повинна зробити кожна людина, яка хоче, щоб Господь запанував у її серці.

Крок 1: усвідомити себе грішником

Єдиною перешкодою на дорозі до вічності у Царстві Божому є гріх. Спокусивши Адама на гріх не послухатися Божих настанов, диявол вклав в серце кожної людини нестримне бажання чинити зло в Божих очах. Людина захотіла сама стати богом і керувати своїм життям. Це стало причиною гріхопадіння та страждань на землі. Людина вже народжується грішною, тому і чинить те, чого насправді не хоче. До цього зла спонукує її гріховна натура.

Гріх – це духовна смерть людини. Доки грішник не усвідомить страшного стану, в якому перебуває, він не почне шукати виходу з нього.

Крок 2: шукати Спасителя Ісуса Христа

Якби людина могла сама перемогти гріх, то не потрібно було б Ісусу Христу приходити на землю, страждати та вмирати на хресті. Через грішну природу людина не в змозі самотійно перестати грішити. Обман диявола, що добрими ділами людина може якось перед Богом виправдатися за своє гріховне життя, часто спрацьовує. Проте в Біблії читаємо, що платою за гріх може бути лише пролиття

невинної крові. До народження Ісуса Христа для прощення гріхів людей проливали кров тварин. Але це лише покривало гріх, а не знищувало його.

Заради спасіння всіх людей та перемоги над гріхом мала померти невинна й безгрішна людина. Це був Син Божий, Ісус Христос із Назарету. Народившись від непорочної дівки Марії через зачаття від Святого Духа, Ісус не мав гріховної природи, тому і зміг взяти на Себе увесь тягар покарання за гріхи світу.

Саме на горі Голгофі, висячі розп'ятим на хресті, Ісус виконав повеління Бога-Отця дарувати спасіння усім людям, що гинуть у гріхах. «Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Івана 3:17).

Щоб визнати Ісуса Христа як Господа і Спасителя, без чого спасіння неможливе, потрібно почати читати Слово Боже, яке говорить про прихід Месії на цю землю заради спасіння людства від гріхів. Потрібно уважно прислухатися до проповіді Євангелія, що кожної неділі, завдяки Духу Святому, звучить із уст священнослужителів.

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Боже» (Римлян 10:17). Той, хто щоденно читає Святе Письмо, обов'язково матиме чути до голосу Божого серце. І зможе зробити наступний крок.

Крок 3: покаятися

Розуміння безвихідної ситуації у самотійній боротьбі з гріхом та спокусами цього світу спонукує людину шукати Спасителя.

Щорічно сповідаючись у період великого посту перед Пасхою, люди розуміють, що грішать одними і тими ж гріхами. І так з року в рік. Тоді і повинно прийти розуміння, що так далі бути не може. Потрібна перемена у духовному житті, потрібне духовне відродження,

щире покаяння.

Покаяння – це не просто визнання своїх гріхів перед Богом у присутності священнослужителя. Це перемена розуму і серця, яка дає людині свіже бачення Бога, себе і світу. Воно означає звільнення від гріха і звернення до Бога за прощенням. Його мотивують любов до Бога і щире бажання виконувати Його заповіді.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина свого Однородженого, щоб кожен хто вірує в Нього не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Крок 4: прийняти прощення

У Біблії написано, що Бог прощає кожній людині, яка розуміє, що саме її гріх привів Ісуса на муки і страждання, і вірить, що смерть Ісуса спасе її від майбутнього гніву Божого. Бог дарує праведність кожному, хто вірує, що Ісус був виданий за наші гріхи, і воскрес для нашого виправдання (Римлян 4:25).

Воскресіння Ісуса з мертвих – це свідчення перемоги над гріхом і смертю. Апостол Павло писав: «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Коринтян 15:55).

Господь пообіцяв: «Коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів своїх, яких наробив він, і виконував усі устави Мої, і робив право та справедливість, буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які наробив він, не згадаються йому, він буде жити в своїй справедливості, яку чинив» (Єзекіїла 18:20-21).

Крок 5: прийняти водне хрещення та стати членом церкви

Наступним важливим кроком на шляху до спасіння є прилучення до Христової Церкви, що є стовпом і підвалиною правди (1 Тимофія 3:15).

Божа Церква – це не будівля (храм, дім молитви чи синагога). Божа Церква – це люди, які покаяться у гріхах та навернулися до праведного життя. Саме таку Церкву через пролиття власної крові, набув Собі Ісус Христос (Дії 20:28).

Стати членом Божої Церкви можна лише через народження згори та водне хрещення, про яке говорив Ісус: «Поправді, поправді кажу тобі: коли хто не родиться з води і духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Івана 3:5).

Про водне хрещення читаємо в Євангелії, що апостол Петро закликав кожного: «Покайтеся і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів» (Дії 2:38).

Апостол також навчає, що «образ хрещення – не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, – спасе тепер і нас воскресінням Ісуса Христа» (1 Петра 3:21).

Ісус навчав: «Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не увірує, засуджений буде» (Марка 16:14).

Це вибираєш лише ти

Дорогий друже, лише ти можеш вибрати, якою дорогою йти. Ти можеш не зважати на слова, які звернені сьогодні особисто до тебе, щоб спрямувати життя для зустрічі з Богом та Господом нашим Ісусом Христом.

Але тоді твої вчинки: неправда, лицемірство, гнів, самолюбність, гордість, розпуста, чари, ворожнечі сварки, п'янство, незгоди, гулянки і подібне до цього – неминуче матимуть жахливий наслідок і приведуть тебе у вічне місце страждань та гірких сліз.

І так само ти можеш сьогодні прийняти рішення перемінити своє життя. Господь любить тебе безмірно і готовий подарувати Свою безмірну любов, турботу і – спасіння.

Що ти вибереш?

ЧОМУ ГОСПОДЬ НЕ ВІДПОВІДАЄ НА НАШІ МОЛИТВИ?

Як же апостоли Христові схожі на нас, точніше, ми на них! Ми, як і вони, так само вперто (чи впевнено, як нам здається) просимо в Бога те, що вважаємо за необхідне особисто для себе, проте абсолютно забуваємо (чи ігноруємо) той факт, чи до вподоби все це Йому: «Усі бо шукають свого, а не Христового Ісусового» (Філіп'ян 2:21).

Взагалі, складається враження, що людей мало цікавить (якщо взагалі цікавить) Божа думка з цього приводу.

Так само учнів мало цікавили Христові слова, коли Він поділився з ними про Свої прийдешні страждання: «Оце в Єрусалим ми йдемо, і первосвященникам і книжникам виданий буде Син Людський, і засудять

на смерть Його, і поганам Його видадуть, і насміхатися будуть із Нього, і будуть плювати на Нього, і будуть Його бичувати, і вб'ють, але третього дня Він воскресне!» (Марка 10:33-34).

Та кому яке діло до цього, коли учні

ділять між собою міністерські портфелі: «І підходять до Нього Яків та Іван, сини Зеведеєві, та й кажуть Йому: Учителю, ми хочемо, щоб Ти зробив нам, про що будемо просити Тебе. А Він їх поспитав: Чого ж хочете, щоб Я вам зробив? Вони ж відказали Йому: Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один!» (Марка 10:35-37).

І ці двоє не були винятком, просто інші учні в тій ситуації виявилися не такими спритними, але теж подумали про це: «Як почули ж це Десятеро, то обурились на Якова та на Івана» (Марка 10:41).

«Не знаєте, чого просите» (Марка 10:38), – от Христова відповідь усім: і учням, і нам.

«Просите – і не одержуєте, тому що просите не на добре, а щоб ужити для пристрастей ваших» (Як 4:3), – а от і відповідь на край поширене запитання, чому Бог так часто не відповідає на наші молитви, точніше, на прохання про задоволення наших потреб. Відчули різницю?

Молитва – це дещо більше, ніж просто прохання (чи вимога?) для задоволення насущних потреб. Молитва – це розмова з Богом, Який «є любов» (1 Івана 4:8), і саме любов повинна керувати нами, коли висловлюємо свої бажання Богові: «Не турбуйтеся ні про що, але завжди в молитві та проханні з подякою відкривайте свої бажання перед Богом» (Філіп'ян 4:6).

Коли ми по-справжнього когось любимо, то передусім молимося за того, хто дорогий серцю нашому; якщо ж любимо Бога, нам дійсно стає цікава Його воля стосовно нас і того, що Він хоче особисто від нас.

Тільки тоді висловлювання наших прохань, бажань стане справжньою молитвою – розмовою з Богом. І Він обов'язково дасть у належний момент на неї відповідь.

МЕЖІ - ЦЕ НЕ ПРО ГОРДІСТЬ, А ПРО БЕЗПЕКУ

Межі – це те, що допомагає відрізнити вас від інших і показує, де ви починаєтеся, а де – закінчуєтесь. Більшість людей не знають своїх меж, бо їх не навчили або, що страшніше, «зламали» через насилля. І тому не знають себе і не вміють правильно вибудувувати стосунки.

Ось деякі з цих меж, які варто знати кожному.

Шкіра – наше фізичне «я», що відокремлює нас від людей, і тільки ми можемо дозволяти або забороняти торкатися нашого тіла чи вчиняти якісь дії щодо нас. Без нашої згоди це – насилля.

Слова, і головне з них, яке встановлює межі, – слово «ні». Невміння говорити «ні» некомфортним речам завдає шкоди.

Істина про Бога та про себе – її знання допоможе захиститися від людей, які бажують нас принизити, і від диявола, який прагне зруйнувати нашу ідентичність у Бозі.

Дистанція – вміння дистанціюватися від людей чи обставин, які завдають шкоди й ображають, захистити від кривдника, встановивши для нього певні межі, і допомогти уникнути ролі «жертви».

Ми – соціальні істоти й потребуємо спілкування. Та наше оточення може як позитивно впливати на нас, так і шкодити, порушуючи

наші межі. Так само й ми можемо стати і благословенням для інших, і випробуванням, коли порушуємо їхні кордони.

Мої межі – це мої «так» або «ні». Межі інших – їхня відповідальність.

Заповідь Ісуса: «Люби свого ближнього, як самого себе» у нашому контексті можна перефразувати так: «Поважай межі інших, якщо хочеш, щоб поважали твої».

Стиль життя, фінанси, відпочинок, переїзд, одруження, виховання дітей, стосунки в сім'ї, одяг, культура мовлення, звички, хобі інших людей – не наша справа. Коментуючи ці речі, ми порушуємо чийсь межі. І моя обурлива реакція на ті чи інші аспекти життя інших – не їхня, а моя відповідальність.

Межі – це не про зверхність та гордість, це про безпечне життя, вільне від маніпуляцій та емоційного насилля.

Гюльшан КОВАЛЮК.

ВІРУЮ

ВОСКРЕСІННЯ І СУД

«Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Коринтян 5:10).

Згідно з Біблією, кожного чекають три неминучі зустрічі: із смертю, із воскресінням та із судом. Усі ми одного дня помremo. Усі постанемо перед судом.

«І як людям визначено один раз умерти, а потім суд...» (Євреїв 9:27).

Але неможливо розглядати останній Божий суд, не згадуючи про воскресіння. Воскресіння передє суду, а суд викликає необхідність воскресіння. Біблія говорить, що вчення про воскресіння мертвих і останній суд є частиною повчання, яке Господь хоче нам передати.

Воскресіння

Слово «воскресіння» означає «підняття з мертвих». Це переклад грецького слова «анастасис».

Старий і Новий Заповіти говорять про два воскресіння: «воскресіння життя» для праведних і «воскресіння суду» для нечестивих (Івана 5:28-29; Дії 24:15).

В Об'явленні. 20:4-5 читаємо, що між цими подіями пролягає проміжок часу в тисячу років.

Воскресіння праведних

Воскреслі в першому воскресінні названі «блаженними і святими». Вони не зазнають другої смерті в озері вогненному через тисячу років (Об'явлення 20:6). Це воскресіння

для життя і безсмертя (Івана 5:29; 1 Коринтян 15:52-53) відбудеться під час Другого пришествия Месії (1 Коринтян 15:22-23; 1 Солунян 4:15-18). Усі, хто воскресне в цей час, «вмерти вже не можуть» (Луки 20:36).

Христос обіцяє, що «той, хто перемагає, не зазнає шкоди від другої смерті» (Об'явлення 2:11). Вони навіки з'єднані із Сином Божим.

Яким буде воскресле тіло? Як і Христос, воскреслі святі будуть мати реальні тіла. Як і Христос, праведники встануть із могил прославленими. Ап. Павло говорив про Спасителя: «... Який перемінить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі» (Філіп'ян 3:21).

Він називає тіло, яким ми володіємо сьогодні, «тілом пониження», а те, яке отримаємо, – славним; перше – смертне і тлінне, друге – безсмертне й нетлінне. Переміна відбудеться миттєво при воскресінні (1 Коринтян 15:42-54).

Воскресіння неправедних

Нечестиві воскреснуть під час другого воскресіння наприкінці тисячоліття. Це воскресіння передє останньому суду. Ті, чиї імена не записані в книзі життя, воскреснуть, але будуть засуджені на другу смерть і вкинуті в «озеро вогненне» (Даніїла 12:2; Об'явлення 20:14-15).

Божий суд

«Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Коринтян 5:10).

Суд необхідний.

Його потребує совість людини: при неодноразовому порушенні закону совість людини «спалюється», завмирає, але в день суду перед Божим престолом вона оживе і засудить винних (Римлян 2:14-15).

Його потребує історія: беззаконня людського роду в світовій історії і спотворення, якого зазнала Божа правда, вимагають, щоб це засудив праведний і святий Бог.

Його потребує справедливість: правдивість, праведність і святість Божого закону і Божого ества вимагають, щоб Всесильний Цар виявив і засудив кожен гріх.

Три різновиди суду

На Голгофі відбувся суд над сатаною та його армією (Івана 12:31, 16:11; Колосян 2:14-15). Смерть Ісуса Христа на Голгофі заплатила за гріхи всього світу, і ті, хто повірять у Бога, перейшли від смерті в життя. Бо

Христос був засуджений замість них (Івана 5:24; 1 Петра 2:24).

На землі суд відбувається щодня, коли Бог втручається в життя людей і судить їхні гріхи. Крім того, закон сіяння і живих продовжує діяти в житті кожної людини. Християнин має судити себе сам, щоб не потрапити на суд із усім світом (1 Коринтян 11:31-32). Господь, як Батько, карає тих, кого любить (Євреїв 12:1-10).

Біблія говорить також про суд у майбутньому. Усі народи і всі культури мають певне розуміння щодо майбутнього. Абсолютне правосуддя судитиме всіх (1 Коринтян 4:5; 2 Коринтян 5:10).

Суд і нагорода вірним

Слово Боже стверджує, що праведні повинні стати «перед судом Христовим» (2 Коринтян 5:10-11), щоб прийняти нагороду за свої діла і служіння для Господа. Слово «нагорода» вживається в Новому Заповіті понад сотні разів. Це: нагорода за вірність (Матвія 25:21-23); вінець життя (Якова 1:12; Об'явлення 2:10); вінець слави (1 Петра 5:2-4); вінець радості (1 Солунян 2:19-20); вінець праведності (2 Тимофія 4:8); нетлінний вінець (1 Коринтян 9:25-27); нагорода пророка і праведного (Матвія 10:41-42); нагорода Божим святым слугам (Об'явлення 11:18); золотий вінець (Об'явлення 4:4).

Суд і «заплата» невірним

Попри те, що протягом життя кожний невірний інколи зазнає покарання, остаточний і вічний суд відбудеться біля Великого Білого престолу після завершення періоду Тисячолітнього Царства (Об'явлення 20:11-15). Кожен буде суджений за своїми вчинками відповідно із записами в книзі. Будуть також суджені Содом і Гоморра, Тир і Сидон, Капернаум і сучасні міста.

Господь сказав, що віддасть нечестивим за їхні діла. Валаам прийняв «відплату за беззаконня» (2 Петра 2:13-15). Юда отримав «заплату злочинства» (Дії 1:18). Отож усі неправедні і нечестиві приймуть «нагороди» за свої злі діяння.

«Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе» (Еклезіяста 12:13-14).

За матеріалами інтернету.

На світліні: «Тріумф християнства», Гюстав ДОРЕ.

ПЕТРО ГАНЗІЙ: НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

Війна показує нам сильних людей. Тих, які з Божою допомогою переходять випробування і йдуть вперед. Один із таких прикладів – історія десантника Петра Ганзія.

Петро Ганзія брав участь в АТО, згодом пішов у запас. Але з початком повномасштабного вторгнення повернувся до лав української армії. Воював на передовій заступником командира десантно-штурмової роти.

Водному з боїв Петро отримав важке поранення. Тоді ворог саме почав наступ у районі Святогірська. За кілька метрів від Петра було поранено бійця, і десантник підбіг до нього, щоб оцінити ситуацію. На жаль, цей вчинок закінчився для нього кульовим наскрізним пораненням. Куля зачепила хребет, тому ноги паралізувало відразу. За словами Петра, він спершу навіть розсердився, що його поранено. Потім подумав, що вмирає. Але дивно: не відчував страху, а лише спокій. Таке відчуття пов'язане з тим, що Петро вірить у Бога та знає, що вічність проведе з Ним. Усе ж воїн зміг контролювати

дихання, тому зрозумів: буде жити.

Побратими оперативно доправили чоловіка до лікарні. Там він провів кілька днів у реанімації. Прогнози лікарів були невтішними. Але Петро вірив, що все буде добре, і був позитивно налаштований. Ще одним промінчиком світла став приїзд дружини Софії. Вона завжди для нього – велика підтримка.

Поранення могло закінчитися

плачевно, та Петро вірив, що ходитиме. Вірив і просив Бога про це. Пальці на ногах ворушилися, і це вже дало надію. І дійсно: через чотири місяці чоловік став на ноги. На початку міг ступити лише п'ять кроків. А потім щодня робив на один крок більше. Крізь біль, але з великим бажанням і силою волі.

Так завдяки поступовому, але впевненому тренуванню боєць сьогодні

вже може ходити з годину. А недавно навіть злегка пробігся. Воїн активно займається з реабілітологом і завжди просить для себе понаднормове навантаження. Знає: від сьогоднішніх зусиль багато що залежить. Його девіз: «Питання не в тому, що я можу робити, а в тому, що хочу!». Повернення на фронт поки неможливе, тому Петро хоче бути корисним суспільству тут і в цих обставинах.

Такі історії свідчать про те, що Бог дає силу й допомагає досягати цілей. Навіть якщо вони здаються неймовірними для людей, для Господа немає нічого неможливого. Віримо, що Він допоможе стати на ноги ще не одному українському захиснику!

slvoproslovo.info.

ТАЄМНІ УЧНІ

Часто в критичні моменти життя ми бачимо, що люди, на яких ми розраховували, кудись діваються. А ті, які не перебували в фокусі нашої уваги, були, так би мовити, в тіні, стають нам опорою і підтримкою. Це трапляється не лише в особистому житті, але й у житті церкви, соціального середовища, суспільства... Можливо, причина в тому, що ми помиляємося в людях, більше керуємось їхньою поведінкою, не вникаючи в її мотиви і суть?

Є в Євангелії дуже показова історія про це. «Потім Йосип із Ариматеї, що був учень Ісуса, але по тайний, бо боявся юдеїв, став просити Пилата, щоб тіло Ісусове видав. І дозволив Пилат. Тож прийшов він, і взяв тіло Ісусове. Прибув також і Никодим, що давніше приходив вночі до Ісуса, і смирну приніс, із алоєм помішану, щось літрів зо сто. Отож, узяли вони тіло Ісусове, та й обгорнули його плащаницею із пахощами, як є звичай ховати в юдеїв. На тім місці, де Він був розп'ятий, знаходився сад, а в саду новий гріб, що в ньому ніколи ніхто не лежав. Тож отут, з-за юдейського дня Приготування, вони поклали Ісуса, бо поблизу був гріб» (Івана 19:38-42).

Відколи Ісуса Христа схопили та почали вершити суд над Ним, майже всі Його покинули. Зокрема й дехто з Його найближчих учнів і багато людей, яким Він зарадив у біді, вирішив найважливіші їхні проблеми. Дивно, але, за винятком небагатьох, звільнені від злих духів, зцілені від невиліковних хвороб, нагодовані люди, яких Він привів до нового життя, – залишили Його. Ми не чуємо їхніх протестів проти несправедливого суду над Господом, вони не підтримують Його, а, швидше, готові зректися. Так поводяться люди стосовно своїх авторитетів, коли ті зазнають невдач.

Серед тотальної зради Сина Людського ми бачимо поведінку двох так званих таємних Його учнів – Йосипа з Ариматеї та Никодима. Успереч загальним настроям народу та торжеству зла, вони публічно демонструють, що є послідовниками Ісуса Христа. Вони не з Дванадцяти учнів,

які від початку Його служіння були з Ним, не з натовпу бідних та нагдованих, бо були достатньо забезпеченими. Ісус Христос не оздоровлював їх, не звільняв від демонічних духів, проте в якийсь момент їм вдалося розпізнати в Ньому Господа, повірити Йому, стати Його учнями.

Никодим мав правильне розуміння того, Ким є Ісус Христос. Про його зустріч з Ісусом розповідається так: «Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде» (Івана 3:1-2). Між ними відбулася тривала розмова про духовне народження – народження згори, без якого унаслідувати Царство Небесне неможливо. Очевидно, ця розмова справила на фарисея Никодима особливе враження, і він отримав правильне розуміння відносно питання віри в Бога.

У кожному з контекстів, в яких євангелісти описують подію поховання Господа, згадуються важливі деталі, які формують повну картину та допомагають уявити вже згаданих таємних Його учнів.

«І ось муж, на ім'я йому Йосип, що був радником синадріону, людина шановна і праведна, не пристав він до ради та чину їх, із Ариматеї, юдейського міста, що й сам сподівався Божого Царства...» (Луки 23:50-52).

Йосип постає як людина праведна, яка має свою думку. Він не був готовий стати частиною натовпу, поступитися своїми поглядами та інтересами, він мав власне переконання. І,

що найголовніше, – «сподівався Царства Божого». Чоловік не розчинився в злочинному натовпі, який домагався видачі на розп'яття Господа.

Євангеліст Марко підкреслює, що Йосип міг відважно продемонструвати свою прихильність Господу. Відкрито визнаючи Ісуса, він прийшов до того, хто вершив суд над Ним та став одним із винуватців Його розп'яття: «... прийшов Йосип із Ариматеї, радник поважний, що сам сподівався Царства Божого, і сміливо ввійшов до Пилата...» (Марка 15:43). Йосип наражався на небезпеку, проте його сумління спонукало його стати вище натовпу збайдужілих людей.

Про жертвність в Ім'я Господа читаємо далі: «І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його плащаницею, і поклав його в гробі новому своїм, що був висік у скелі...» (Матвія 27:59-60).

Никодим приніс смирну з алоєм, літрів зо сто, Йосип обгорнув Ісусове тіло плащаницею і поклав його у своєму гробі. Ось демонстрація справжньої віри. Для звершення достойного поховання Учителя таємні Його учні готові були пожертвувати всім – своєю репутацією, соціальним становищем, матеріальними благами...

Одного разу стався цікавий випадок, який також має особливе доктринальне значення: «Обізвався до нього Іван: «Учителю, ми бачили одного чоловіка, який з нами не ходить, що виганяє Ім'ям Твоїм демонів, і ми заборонили йому, бо він із нами не ходить». А Ісус відказав: «Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чужо зробив би, і зміг би небаром лихословити Мене. Хто бо не супроти нас, той за нас!» (Марка 9:38-40).

Деякі люди говорять, що живуть з Богом в серці, голосно заявляють про свою віру, цитують Святе Письмо і відвідують зібрання. Проте ті, яких вони звуть «невірними», поводяться достойніше за них.

Та як колись, так і завжди в Бога будуть люди, віра яких виявлятиметься передусім не в показовості та публічності віросповідання, а у вірності Йому за різних обставин життя.

Гор КРОЦУК.

НІБИ Й ЖИВИЙ...

«Я боржник перед еллінами й варварами, перед мудрими й неосвіченими. Саме тому я прагну звіщати Добру Звістку і вам у Римі. Я не соромлюся Доброї Звістки Христа...» (Римлян 1:14-15, НПУ).

«Я боржник», – говорить апостол. «Я не боржник – це інші мені винні», – говорить сучасний християнин, вказуючи на незрозуміння своєї відповідальності перед людьми, які ще далекі від пізнання Бога.

«Я готовий», – говорить апостол. «Я не готовий, у мене своїх справ забагато», – говорить сучасний християнин, вказуючи власне небажання і незацікавленість, щоб долати

відстань, прикладати зусилля, переступати зону комфорту, підкорювати своє життя і календар Євангелію. «Я не соромлюсь», – говорить апостол.

«Я соромлюсь, бо навряд чи сьгоднім людям Ісус так вже й потрібен», – якщо не говорить, то думає сучасний християнин, тим самим вказуючи незнання суті Євангелія, значимості й сили всього того, що зробив Ісус.

Це – духовне банкрутство, ти ніби й живий, але ніби, а не живий...

Подай, Господи Ісусе, апостольської свідомості нам, сучасним християнам, щоб Тебе, єдиного Спасителя любити, шанувати і про Тебе звіщати кожному, незалежно від того, чим він грішить.

Микола РОМАНЮК.

7 СПОСОБІВ, ЯКИМИ БОГ НАС ЛЮБИТЬ

Як батько свою дитину: «Я тягнув їх шнурками, що людям лицюють, шнурками любові, і був Я для них немов ті, що здійснюють ярмо з-над їхньої шиї, і Я їх годував» (Осії 11:4).

Як мати, яка ніколи не залишить свою дитину: «Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!» (Ісаї 49:15).

Як той, хто ніколи не забуває: «Отож на долонях Своїх тебе вирізьбив Я, твої мури позавсіди передо Мною» (Ісаї 49:16).

Любов'ю, яка ніколи не припиниться: «Бо зрушаться гори й холми захитаються, та милість Моя не відійде від

тебе, і заповіт Мого миру не захитається, каже твій милостивець, Господь» (Ісаї 54:10).

Любов'ю усвідомленою: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єремії 31:3).

Любов'ю, яка бачить красу в кожному з нас: «Через те, що ти став дорогий в Моїх очах, шанований став, й Я тебе покохав, то людей замість тебе віддам, а народи за душу твою» (Ісаї 43:4).

Радісною любов'ю: «Господь, Бог твій, серед тебе, Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, обновить любов Свою, зо співом втішатися буде тобою!» (Софонії 3:17).

CREDO.

ІСТОРІЇ З ЖИТТЯ

Кілька шкільних історій від вчителів з різних шкіл Києва.

Є в нас один новий хлопчик, ми оформили його як інклюзію. Насправді з ним все добре, абсолютно адекватна чудова дитина – просто не можна зачиняти двері, бо в нього панічна атака починається, бо він має бачити вихід. Багато сидів в укритті в тому місці, звідки вони приїхали. Ну, всі вчителі це знають, двері на уроках завжди відчинені, все нормально. ***

– Наші діти поїхали за кордон автобусом, а це довго. Доїхали до Львова, ми зателефонували у греко-католицьку церкву, там взяли їх на ніч, нагодували вечерю. Потім ті греко-католики зателефонували своїм братам з римо-католицької церкви, діти в них у Польщі переночували, там їх нагодували. Потім римо-католики зателефонували своїм братам-протестантам, і ті вже в Німеччині дітей зустріли... ***

– Один хлопчик постійно телефонував мамі, не випускав із рук телефона. Ми спитали хлопців із класу, які з ним дружать, що таке з ним? Вони кажуть – він давно такий, навіть коли в футбол грає, телефон тримає в руці, як лиш покладе на стіл – паніка. У нього батько в Бахмуті і не виходить на зв'язок. Ми з ним поговорили, пояснили,

що мама від нього нічого не приховує, і як тато зателефонує – вона одразу йому скаже, і їй дуже важко, що він не вірить їй і весь час перепитує. Він зрозумів, заспокоївся, а потім і тато вийшов з Бахмуту і зателефонував. Правда, зараз він знову без зв'язку, але хлопчик вже тримається, береже маму. ***

– Якись шведські благодійники запросили наших дітей на тиждень до Швеції – санаторій, екскурсії, все, що лиш хочеш. Діти великі, 10-й клас. Телефонують нам, кажуть: «Усе добре, лише що двоє дітей з групи не відвідують ніякі екскурсії, нічого не хочуть, навіть їсти ходять через раз».

– «А що ж вони роблять?» – «Сплять. Вони просто сплять вже четвертий день. Чому вони сплять?!» – «Ну, бо це єдине місце, де вони нарешті можуть спати в безпеці. Не чіпайте їх, будь ласка!».

– До нашої школи приходив посол, розглядав скрізь, привів іноземну журналістку. Я така горда, все їм показую – школу, бомбосховище, а в мене там двері обшиті сталевими листами, є вода, їжа, стільці з партами. Я так пишаюся собою, кажу: «Правда ж гарно?» І тут журналістка відповідає: «Ні, це жахливо» і починає плакати.

ВОЛОНТЕРСТВО Й ДОБРОЧИННІСТЬ - СВІДЧЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ ДЛЯ НАШОГО НАРОДУ: ПІДСУМКИ ФОРУМУ ВОЛОНТЕРІВ

Понад 300 учасників, які представляють більше 40 організацій з різних регіонів України, а також іноземні гості зібралися в Чернівцях на перший Форум волонтерів-християн. Об'єднала всіх міжнародна організація «Місія Євразія» в рамках проекту ICare.

Ініціював зібрання координатор проекту Денис Гореньков, який від початку повномасштабної війни об'їздив практичну всю Україну, налагодив співпрацю з різними благодійними центрами різних конфесій, а сьогодні він вже на військовій службі.

Програма складалася з трьох спічів, двох панельних дискусій, обміну досвідом. Звучали молитви і виступи групи прославлення.

Звітальним словом до учасників звернувся Сергій Рахуба, президент Місії Євразія. «Я народився на Донбасі, виріс у Запоріжжі. 1983 року виїжджав з України. Ленін на проспекті Леніна в Запоріжжі махав мені рукою, і я не думав, що колись повернусь. Але я тут, в Україні. Сьогодні зранку ми побачили людей, які знімали шапки – звучав гімн, били церковні дзвони. Україна схилилася перед Богом, Україна сьогодні стає нацією, яка покладається на Бога», – зазначив він.

Василь Фурта, заступник голови ВСЦ ЄХБ, у своєму виступі «Біблійні принципи доброчинності» сказав: «Доброчинність і філантропія – це те, що показує Божу любов до людей. Це Божий голос та інструмент для підбадьорення та благословення тих, хто захищає нашу землю. І від початку повномасштабного вторгнення саме волонтерство й доброчинність стали рушійною організаційною силою суспільства.

У Євангеліях читаємо, що Ісус зцілює людей, годує натовпи, але також вказує на потребу духовного керівництва. Христос закликав людей,

яким допоміг, іти за Ним. Тому важливо подивитися на перспективу майбутнього: що ми несемо суспільству? Від кожного з нас буде залежати те, який вектор руху оберемо, чи буде в суспільстві духовний розвиток і процвітання, шукання Бога».

Учасниками першої панельної дискусії були волонтери й активісти, що діють у своїх громадах та церквах. Дехто з них зазначає: попри те, що війна з Росією тривала ще з 2014-го року, у повномасштабне вторгнення вірити не хотілося. Обговорювали з командами різні сценарії розвитку подій, домовлялися, як діяти в тій чи іншій ситуації. Однак на моральному рівні неготовими виявилися майже всі, адже складно було передбачити дії ворога.

Олена Репіна, керівник відділу культури і туризму Глибоцької РДА, каже, що у Чернівецькій області є чимало прихистків, у яких мешкають внутрішньо переміщені особи. Наразі базові потреби вдається забезпечувати, тому черга інших проєктів – реабілітаційних.

Люди вже нагодовані, заспокоєні, їм треба думати, як жити далі. Наші

проєкти спрямовані на жіночу аудиторію й вразливі категорії суспільства. Ми пропонуємо мікрогранти на самозайнятість, відкриття власної справи, опанування нової кваліфікації, щоб люди могли відчувати себе впевнено й жити далі, – додає вона.

Рудольф Мигович, очільник Християнської медичної асоціації додає, що ще перед повномасштабним вторгненням обговорювали такий розвиток подій з іноземними партнерами. Не було конкретної підготовки, однак уже з перших годин нового наступу Росії велися комунікації щодо поставок гуманітарної допомоги й інших потрібних речей.

В американських спецслужбах є формула під назвою «21 крок». Припустимо, у приміщення заїде чоловік з автоматом. У нас є лише близько п'ять секунд, поки він почне стріляти. За цей час людина може зробити 21 крок. Звісно, непередбачена людина не кидатиметься на нього. Але це легко зробить спецпризначенець із відповідними навичками. Так само і з війною: ми готувалися, мали роздруковані протоколи евакуації, протоколи для тих, хто лишився. Але людина не робот, вона емоційна, тому не все вдається так, як плануєш у мирний час, зауважив Василь Фурта.

Попри всі жахливі наслідки війни українці відкриваються по-новому. Наприклад, ми нарешті спростуємо міф російської пропаганди про кардинальну відмінність між заходом і сходом нашої країни, по-іншому розуміємо служіння суспільству.

Змінюється також і Церква, адже вона стала однією з перших інституцій, які одразу ж почали реагувати на потреби суспільства в часі війни. Це і гуманітарна допомога, і молитва,

і духовна й психологічна підтримка, пошук прихистку, творення спільноти тощо. Капелани допомагають триматися тим, хто зараз на передовій.

Учасники також ділилися слушними думками щодо того, як нам протривати всю боротьбу, а не лише дати раду в так званих «забігах на короткі дистанції». Наприклад, варто відповісти собі на питання: заради чого я біжу? Допомагає зробити більше також зміщення фокусу уваги на проблеми та потреби когось іншого, адже ми продовжуємо дбати про своїх близьких, рідних, друзів на передовій, постраждалих від агресії Росії навіть тоді, коли нам самим дуже погано. Всупереч тому, що нам погано.

Керівник аналітичного напрямку Мережі захисту національних інтересів АНТС Ілля Несходовський у своїй промові «Волонтерський рух: місія врятувати, підтримати, розвивати» зауважив, що коли почалася повномасштабна війна, влада не була до неї готова, ніхто у світі не вірив, що Україна вистоїть, давали кілька днів. Але вони помилилися, бо не врахували силу українців. «Ми також не були готові до агресії, але за лічені години, без команди зверху, без закликів від влади десятки тисяч українців почали діяти. Багато хто взяв в руки зброю і організував добровільні загони, багато хто сів за кермо свого авто та взяв в руки телефон, щоб організувати евакуацію людей, забезпечити всім необхідних тих, хто взяв в руки зброю, багато хто почав перераховувати кошти, надавати власне авто, житло, щоб допомогти і врятувати».

А сила українців – у довірі. «Довіра – це мастило, що дає змогу людям діяти більш ефективно. Довіра – це клей, що зміцнює зв'язки між людьми. І я знаю, що довіра є важливою також тому, що українською звучить «до віри», тобто перший крок до віри в Бога», – зазначив аналітик.

І коли після Перемоги потрібно буде відбудувувати країну, то будуть потрібні люди, яких довірять і всередині країни, і зовні.

Іван Гонтар, директор гуманітарного штабу у Тернополі і БО «Світло реформації», розповів, що саме об'єднання всіх протестантів міста дозволило зробити колосальну роботу на початку повномасштабної війни. Тоді запустили кол-центр, який щодоби приймав близько двох тисяч дзвінків. Щодня у 25 локаціях вдавалося розмістити в середньому 950 людей, які були змушені рятуватися від війни. Близько 39 тисяч осіб зупинилися при церквах.

Усі християнські місії працювали разом, ми ефективно й швидко реагували на нові виклики, організували евакуацію, годували людей, допомагали їм. Навіть тепер стараємося координувати міжцерковну діяльність і з місцевою владою.

Під час роботи форуму відбулися чергові ракетні обстріли, і в результаті одного з них було повністю знищено склад БФ «Світло Реформації».

«Збитки неймовірно великі, але благодійну роботу фонд припиняти не буде!» – наголосив Іван Гонтар.

Ірина Олексіук з Луцька разом з чоловіком-пастором і трьома дітьми не виїхала за кордон, хоча мала законну можливість. Натомість вони вирішили, що можуть випікати у своїй пекарні більше хліба й передавати його людям, які покинули свої домівки, військовим на передовій та на блокпостах. До кожної хлібини клали слова-підбадьорення зі Святого Письма. З перших днів до пекарні доєдналися ВПО, які теж хотіли допомогти своїм співгромадянам. Так вдалося значно збільшити обсяги виробництва.

Голова Християнської медичної асоціації Рудольф Мигович наголосив, що за час повномасштабної війни зробив три основні висновки: треба робити хоча б що-небудь, і Бог допоможе; треба робити це для військових; треба робити якісно. Навіть із малих справ, як-от організація конференції у зумі, згодом вирости партнерства з різними країнами світу, які підтримують нас зброєю, медичним обладнанням, гуманітарною допомогою.

Обговорили й стратегічні загрози, які можуть бути небезпечними для майбутньої України. Серед таких – демографічна ситуація, яка може вдарити по економіці. Чимало людей загинули, тисячі поранені. Хтось виїхав під час війни, хтось зробить це опісля.

Тисячі молодих людей повертаються з фронту з пораненнями й психологічними та психічними проблемами. І це нова реальність, у якій доведеться будувати державу.

Викликів дуже багато. Нас очікує країна контужених молодих людей, які дуже відчувають несправедливість. Є зміни психічні, психологічні, є нервові зриви. Багато людей пережили ампутації. Хтось з них ніколи не матиме дружин і сімей. Багато зламаних доль. Багато сімей, які поховали своїх близьких. Хай Бог допоможе нам стати для всіх них підтримкою і виходом із тих глухих кутів, які їм підготував диявол.

Попри проблеми, яких не вдасться оминати, українцям притаманна віра. Є розуміння того, наскільки може бути складно не лише під час війни, але й після перемоги. Та водночас є готовність робити все можливе, щоб Україна пододала всі виклики й процвітала.

Крім щирих, оптимістичних, натхненних і часом критичних виступів спікерів форуму запам'ятається також атмосферою, яка панувала під час нього. Це і волонтерська кухня від кримчан, і символічні пакети з насінням городини та овочів, підготовлені «Місією Євразія» для тих, хто відновлює життя на деокупованих територіях.

Ольга МАР'ЯН, Тарас АНТОШЕВСЬКИЙ.

РІСУ.

ЛЕВИЦЯ

Озброєні дротиками і гострими списами, мисливці нечутно підкрадалися все ближче і ближче. Левиця, що годувала малюків, раптом почула незнайомий запах і зрозуміла, що поруч небезпека. Але було пізно. Мисливці вже обступили лігво.

Побачивши людей із зброєю в руках, левиця сторопіла. Вона могла ще втекти, але тоді її левенята стануть легкою здобиччю для мисливців.

Мати вирішила захистити малюків ціною власного життя. Низько пригнувши голову, щоб не бачити націлені на неї гострі списи, вона у відчайдушному стрибку

кинулася на людей і – прогнала їх. Безпорадні левенята були врятовані.

«Чи забуде жінка грудне дитя своє, щоб не пожаліти сина утроби своєї? але якби і вона забула, то Я не забуду тебе» (Ісаї 49:15).

ВІРУЮ

ІНІЦІАТИВНА ГРУПА «ХРИСТІЯНИ ДЛЯ УКРАЇНИ» ОПУБЛІКУВАЛА «ДЕКЛАРАЦІЮ ПРО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ»

28 липня 2023 року оприлюднено «Декларацію про відновлення України» – документ, який окреслює контури поточних викликів і бачення майбутнього для нашої країни, до осмислення якого запрошується християнська спільнота.

Ініціатори документу вважали символічним опублікувати його у День Української державності та День хрещення Київської Русі – України. Декларація є спробою описати різні аспекти розвитку України в контексті війни та інших внутрішніх і зовнішніх викликів, а також є запрошенням

до спільної та осмисленої дії християн для відповіді на ці виклики в межах новоствореної Міжконфесійної ініціативи «Християни для України». Це результат спільної праці учасників ініціативної групи, яку представляють християнські лідери різних напрямків служіння та конфесій.

У «Декларації про відновлення України» розглядається християнський погляд на такі питання внутрішнього характеру, як націотворення, цивілізаційний вектор розвитку України, патріотизм, дерусифікація, ставлення до війни та пацифізму, декомунізація та дерадянська, справедлива держава, верховенство права, модель влади, громадянське суспільство, економіка, сім'я, міграція і діаспора, а також зцілення душевних травм.

Серед глобальних викликів, виділених у Декларації, згадується про занепад західної цивілізації та його причини, сексуальну революцію, ліберальну (прогресистську) теологію, постгуманізм та виклики штучного інтелекту, а також глобалізм.

Як зазначено у прикінцевих положеннях Декларації, Міжконфесійна ініціатива «Християни для України» (ХдУ) – це «відкритий вільний простір для синергії й творення в ім'я проголошеної [у Декларації] мети». Також зазначається, що ХдУ «не є новою релігійною структурою, а лише форматом діалогу та співпраці заради виконання місії» і «простором, вільним від будь-якої політичної кон'юнктури, бізнесових інтересів та конфесійних амбіцій».

«Християни для України».

ЗАПОВІДІ ДЛЯ БАТЬКА ПРО ДОБРОПОРЯДНІСТЬ

Перший обов'язок батька щодо дітей – любити їхню маму.

Виховання – завжди командна гра. Батько може захистити матір, підміняючи її, даючи можливість відпочити, відновитися і знайти трохи часу для себе.

Батько повинен «бути»

Його присутність має гучно промовляти, що сім'я – найголовніше в його житті. Бути – означає спілкуватися з дітьми, обговорювати їхні проблеми, залучати їх, наскільки це можливо, до участі у своєму

житті. І навчитися помічати всі малі й великі знаки, які постійно надсилають діти.

Батько – приклад

Батько – взірчею чесності, порядності і доброзичливості. Навіть якщо діти не помічають цього, а іноді й заперечують, насправді вони дивляться на те, що і як робить батько і чому він робить так, а не інакше. Те, що ми називаємо совістю, багато в чому залежить від батька.

Батько = надійність

Батько – це охоронець. Уся сім'я очікує, що батько захистить її. Батько охороняє також тоді, коли визначає певні правила, часові та просторові обмеження, іноді забороняючи певні речі. Це найкращий спосіб сказати: «Я дбаю про тебе».

Батько заохочує і додає сил

Батько доводить свою любов повагою, слухаючи і приймаючи. Його любов – справжня і говорить: «Що би не трапилось, я завжди з тобою!». Завдяки цьому в дітей з'являється самоповага. Батько завжди готовий допомогти своїм дітям, компенсуючи їхні слабкості.

Батько пам'ятає і розповідає

Батьківство – острівці порятунку для тих, хто важко провів день. Звичайний момент, наприклад, вечерею, батько перетворює на особливу

сімейну зустріч, коли всі можуть спокійно поспілкуватися. Добрий батько здатний створити чарівну атмосферу спогадів.

Батько вчить вирішувати проблеми

Батько – найкращий північник. Він має сильний вплив на дітей завдяки здатності керувати життям, завдяки тому, як він ставиться до дійсності навколо. Батько – це людина, яка дає дітям карту життя.

Батько прощає

Прощення батька – це те, що дитина відчуває найбільше і чого очікує найбільше; це чи не найважливіша ознака батька.

Батько – завжди батько, навіть якщо живе далеко

Кожна дитина має право на «свого» батька. Коли батько нехтує дітьми, забуває або покидає їх, він завдає цим рани, яка ніколи не загоїться.

Батько – образ Бога для дітей

Бути батьком – велике покликання, а не особистий вибір. У всіх дослідженнях із психології говориться, що діти виробляють для себе образ Бога на основі образу власного батька.

Ісус навчив нас молитви «Отче наш». Якщо мати молитись разом з дітьми – це прекрасно, але водночас звично. Якщо ж із дітьми молитись батько – вони ніколи про це не забудуть.

Мудрі цитати Джорджа Вашингтона

Дев'яносто дев'ять відсотків невдач походить від людей, які виправдовуються.

Працюй, щоб у твоїй душі не померли ті крихітні іскри небесного вогню, що зветься совістю.

Не радій, побачивши нещастя іншої людини, навіть якщо вона – твій ворог. Краще бути самому, ніж у поганій компанії.

Завзяття і дух творили дива у всі часи.

У вас є тільки один спосіб переконати інших – вислухати їх.

Якщо ти цінуєш свою репутацію, пов'язуй життя з добродіями людьми.

Ніколи не глузуй із серйозних речей.

Проявляти завзятість у своїх обов'язках і залишатися мовчазним – найкраща відповідь на наклеп.

Коли ти говориш про Господа або Його риси, роби це серйозно і з належною

повагою.

Краще не знайти жодного виправдання, ніж знайти погане.

Не говори погано про відсутніх, бо це ганебно.

Я сподіваюся, що в мене вистачить твердості і добродіям, щоб підтримувати те, що я вважаю найбажанішим з усіх титулів, – характер чесною людини.

Істинна дружба – це повільно зростаюче дерево, вона має зазнати потрясіння від нещастя, перш ніж заслужити свою назву.

Людина влаштована так, що в неї вкрито багато запального матеріалу.

Не дратуйтеся за столом, що б не сталося, а якщо в тебе все ж є причина для гніву, не висловлюй його.

Релігія так само потрібна для розуму, як і розум для релігії. Одне не може існувати без іншого.

Я завжди вважав шлюб найцікавішою подією у своєму житті, основою щастя або нещастя.

ЧАС ДЛЯ НАДІЇ

У нацистській Німеччині два рабини намагалися дарувати духовну розраду своїм одновірцям. Упродовж двох років, помираючи зі страху, вони все ж примудрилися звершувати релігійні таїнства в кількох громадах.

Але настав день, коли обох заарештували. Один у жаху від того, що загрожувало йому, молився не перестаючи. Другий же, навпаки, цілими днями спав.

– Чому ти спиш увесь час? – запитав його перший.

– Сили бережу. Знаю, що вони мені скоро знадобляться, – відповідав другий.

– Хіба тобі не страшно? Чи ти не

знаєш, що на нас чекає?

– Було страшно, поки не схопили. А який сенс тепер боятися, коли ми сидимо за ґратами і все вже сталося? Час для страху минув, настав час для надії.

«Від скорботи походить терпіння, від терпіння – досвідченість, від досвідченості – надія, а надія не посоромить, тому що любов Божа вилилась у серця наші Духом Святим, даним нам» (Римлян 5:3-5).

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 8 (295)
СЕРПЕНЬ 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.